

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1758/2022
15.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против тужене Гимназије „Светозар Марковић“ из Ниша, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/22 од 24.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/22 од 24.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/22 од 24.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 419/20 од 18.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име разлике између исплаћене зараде и зараде која тужилци припада, увећане по основу минулог рада за период од 01.09.2015. године до 17.10.2018. године исплати износ од 1.900,96 динара са законском затезном каматом и то наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (ближе означено и опредељено у том ставу изреке). Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.09.2015. године до 17.10.2018. године исплати укупан износ од 227.153,38 динара и то појединачно наведне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (ближе означено и опредељено у том ставу изреке). Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 17.10.2018. године исплати укупан износ од 112.691,81 динар и то појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате све ближе означено и опредељено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да на износе утврђене ставом првим изреке уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за тужилу у висини према обрачуну надлежних служби Републичког фонда за здравствено осигурање, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Националној служби за

запошљавање на дан уплате, као и на име пореза на доходак грађана пореској управи, док је одбијен део тужбеног захтева којим је тужила тражила да се тужена обавезе да на утврђене износе у ставу другом и трећем изреке за период од 01.09.2015. године до 17.10.2018. године у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса и пореза на доходак грађана. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 256/22 од 24.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, одбијајућем делу става четвртог изреке и у ставу петом изреке.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/ 11 ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу да се запосленима у установама чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 ... 21/16 и др). Наиме побијана одлука је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.07.2022. године, а код утврђења да је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора реализованог као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу одредбе члана 4. став 2. цитираног Закона. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено о истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за топли оброк и регрес поднета је 17.10.2018. године. Вредност предмета спора је 337.946,19 динара.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**